

N:o 30.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 8 april 1902
— — — — — Andra Kammaren den 8 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om borttagande af undantagsbestämmelser rörande själfspillingars jordfästning.

(Lagutskottets utlåtande n:o 30.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har af enskild motionär gjorts framställning om upphäfvande af lagen om jordfästning den 25 maj 1894, i hvad denna föreskrifver jordfästning i stillhet af den, som förgjort sig sjelf.

Bestämmelsen, att den, som förgjort sig sjelf, i allmänhet ej finge begrafvas under samma högtidliga former som den, hvilken »kristligen lefvat», torde härleda sig från uppfattningen om själfmordet såsom i och för sig ett mot religionens och sedelagens bud begånget brott, mot hvilket kyrkan och samhället borde äfven på något yttre sätt uppträda, samt att ett bestämdt uttryck borde gifvas deråt, att en kränkning af detta bud blifvit begången. Enligt Riksdagens uppfattning föreligger emellertid hvarken för kyrkan eller samhället ett verkligt behof att på något särskildt sätt gifva stöd och styrka åt en dylik uppfattning, allra minst genom stadgande om olika sätt, hvarpå jordfästning må ega rum. Detta stadgande drabbar ju ej egentligen den felande sjelf och lärer väl icke kunna antagas i ringaste mån inverka till förhindrande af den beklagliga

gerningen, men utgör säkerligen för den aflidnes anhöriga och öfriga närstående en särskild och oförskyld anledning till sorg och bekymmer utöfver hvad sjelfva dödsfallet i sådant afseende medfört.

Gällande lag medgifver ju för öfrigt jordfästning i vanlig ordning äfven för sjelfspilling, om han var afvita eller, enligt läkares intyg, af sjukdom eller ålderdomssvagheter eller annan utan egen skuld iråkad förvirring saknade förståndets fulla bruk, och Riksdagen finner ej anledning, hvarför ej enahanda ursäkt må gälla jemväl för den, som under verklig sinnesförvirring tagit sitt lif, äfven om han ej alldeles utan egen skuld iråkat en sådan sinnesstämning. De fall åter torde vara särdeles sällsynta, när någon under fullt normal sinnesförfattning begår sjelfmord, och äfven om det kunde ifrågasättas, att för sådan händelse jordfästning i stillhet borde ega rum, synes det dock Riksdagen hvarken lämpligt eller behöfligt att för dessa få fall bibehålla en bestämmelse, som på ett för den naturliga känslan stötande sätt drabbar ett stort flertal fall af helt annan beskaffenhet, endast därför att man ej kan till fullo konstatera den aflidnes sinnesförfattning, hvilket af helt naturliga skäl sällan låter sig göra.

I allt fall blir stadgandet i fråga alltför ofta utan egentlig effekt. Endast klockringning och liktal af prest kunna förhindras. Andra tal, stor folksamling, musik och sång förekomma ej sällan vid jordfästning af dem, som beröfvat sig sjelfva lifvet, och någon utväg att förhindra sådant gifves icke.

Riksdagen får alltså anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring i lagen den 25 maj 1894 om jordfästning, att gällande bestämmelser om jordfästning i stillhet ej må ega tillämpning i fråga om jordfästning af den, som förgjort sig sjelf.

Stockholm den 8 april 1902.

Med undersåtlig vördnad.